Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (пети състав)

28 ноември 2019 година*

„Публична служба — Договорно наети служители — Възнаграждение — Решение, с което се отказва надбавката за експатриране — Член 4, параграф 1, буква а) от приложение VII към Правилника — Работа за друга държава — Дипломатически статут — Петгодишен референтен период“

По дело T-592/18

Katarzyna Wywiał-Prząda, с местожителство във Везембек-Опем (Белгия), за която се явяват S. Orlandi и T. Martin, адвокати,

жалбоподателка,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват T. Bohr и D. Milanowska, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане по член 270 ДФЕС за отмяна на решението на Комисията от 23 ноември 2017 г., с което на жалбоподателката се отказва изплащането на надбавката за експатриране,

ОБЩИЯТ СЪД (пети състав),

състоящ се от: D. Gratsias, председател, A. Marcoulli и R. Frendo (докладчик), съдии,

секретар: L. Ramette, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 9 юли 2019 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

Решение

Обстоятелствата по спора

1 Жалбоподателката е полска гражданка. Тя пристига в Белгия на 22 септември 2010 г., след като съпругът ѝ е назначен за дипломатически съветник в Постоянната делегация на Република Полша към Организацията на Северноатлантическия договор (НАТО).

2 От 2 юли 2010 г. жалбоподателката притежава дипломатически паспорт, издаден от полското министерство на външните работи.

3 От 7 януари 2011 г. до 31 декември 2011 г. жалбоподателката изпълнява функциите на секретар в Постоянното представителство на Република Полша към Европейския съюз.

4 От 9 ноември 2012 г. до 11 януари 2013 г. тя води дискусионни групи в Брюксел (Белгия) от името на сдружение с нестопанска цел и по този повод е изплатена сметка за направени разходи.

5 Жалбоподателката връща дипломатическия си паспорт и е вписана в регистъра на чужденците на Синт Питерс-Волюве (Белгия), считано от 7 юни 2013 г.

6 От 16 юни 2014 г. до 31 декември 2015 г. и впоследствие от 4 януари 2016 г. до 31 август 2017 г. жалбоподателката е наета последователно от две белгийски дружества във връзка с доставки на услуги за Европейската комисия.

7 На 9 септември 2016 г. съпругът на жалбоподателката се завръща в Полша след края на дипломатическата си мисия. Жалбоподателката остава в Белгия със сина им.

8 На 1 септември 2017 г. жалбоподателката е наета от Комисията като договорно нает служител.

9 С решение от 23 ноември 2017 г. органът на Комисията, оправомощен да сключва договори за наемане на работа (наричан по-нататък „ООСД“), отказва да изплаща на жалбоподателката надбавката за експатриране (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

10 На 21 февруари 2018 г. жалбоподателката подава жалба по административен ред срещу обжалваното решение. Тя е отхвърлена с решение на ООСД от 18 юни 2018 г., което е връчено същия ден. ООСД най-напред определя периода от „пет[…] години, изтичащи шест месеца преди постъпването […] на служба“ (наричан по-нататък „референтният период“), посочен в член 4, параграф 1, буква а) от приложение VII от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът“), който се прилага за договорно наетите служители по силата на членове 21 и 92 от Условията за работа на другите служители на Европейския съюз. ООСД приема, че референтният период е от 1 март 2012 г. до 28 февруари 2017 г. След това ООСД обосновава отхвърлянето на жалбата, подадена по административен ред от жалбоподателката, с довода, че пребивава в Белгия от 22 септември 2010 г., че е упражнявала професионална дейност там и че е продължила да живее в Белгия след заминаването на съпруга ѝ през септември 2016 г.

Производството и исканията на страните

11 На 28 септември 2018 г. жалбоподателката подава разглежданата жалба в секретариата на Общия съд.

12 На 14 декември 2018 г. Комисията представя писмена защита.

13 На 14 февруари 2019 г. жалбоподателката представя писмена реплика.

14 На 1 април 2019 г. Комисията представя писмена дуплика.

15 По предложение на съдията докладчик Общият съд (пети състав) решава да започне устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 89 от процедурния си правилник, поставя писмено на страните въпроси, като ги приканва да отговорят по време на съдебното заседание.

16 Устните състезания на страните и техните отговори на въпросите, поставени писмено и устно от Общия съд, са изслушани по време на съдебното заседание, проведено на 9 юли 2019 г.

17 Жалбоподателката иска от Общия съд:

– да отмени обжалваното решение,

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

18 Комисията иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателката да заплати съдебните разноски.

От правна страна

19 Жалбоподателката изтъква само едно основание, а именно нарушение на член 4, параграф 1, буква а) от приложение VII към Правилника. То може да се раздели на две части, първата, изведена от незачитане на дипломатическия ѝ статут, и втората, изведена от грешка при прилагането на понятието за обичайно местопребиваване.

По първата част: незачитане на дипломатическия статут на жалбоподателката

20 Жалбоподателката твърди, че се ползва с дипломатически статут в качеството на съпруга на дипломатически агент от 22 септември 2010 г., когато пристига в Белгия, до 16 юни 2013 г., когато връща дипломатическия си паспорт. Поради този дипломатически статут и въз основа на член 4, параграф 1, буква а), второ тире, второ изречение от приложение VII към Правилника тя твърди, че в нейния случай този времеви период трябва да бъде неутрализиран. Вследствие на неутрализирането референтният период започвал на 1 май 2009 г., а именно в момент, когато пребивавала и работела в Полша и когато нямала никаква връзка с Белгия. Служител впрочем губел правото на надбавката за експатриране само ако е пребивавал обичайно или е упражнявал своята основна професионална дейност в страната по местоработата си през целия референтен период. Тъй като в случая това не било така, жалбоподателката счита, че надбавката за експатриране трябва да ѝ бъде отпусната.

21 Член 4, параграф 1 от приложение VII към Правилника гласи:

„Надбавката за експатриране, равна на 16 % от общия размер на основната заплата, надбавката за жилищни нужди и надбавката за дете на издръжка, дължима на длъжностно лице-титуляр, се изплаща, както следва:

а) на длъжностни лица:

– които не са и никога не са били граждани на държавата, на чиято територия се намира мястото им на работа, и

– които през петте години, изтичащи шест месеца преди постъпването им на служба, [обичайно] не са живели или упражнявали основната си дейност на европейската територия на тази държава. По смисъла на настоящата разпоредба обстоятелствата, произтичащи от работа за друга държава или за международна организация, не се вземат предвид.

б) на длъжностни лица, които са или са били граждани на държавата, на чиято територия се намира мястото им на работа, но през последните десет години, изтичащи в деня на постъпването им на служба, [обичайно] са живели или упражнявали основната си дейност извън европейската територия на тази държава по причини, различни от изпълнение на задължения в служба на […] държава или на международна организация“.

22 Член 4, параграф 1, буква а) от приложение VII към Правилника съответно съдържа две части. В първата се определят две кумулативни условия, на които длъжностното лице по принцип трябва да отговаря, за да получава надбавката за експатриране: никога да не е бил граждани на държавата, на чиято територия се намира месторабoтата му, и през петгодишния период, изтичащ шест месеца преди постъпването му на служба, обичайно да не е живял или упражнявал основната си професионална дейност на европейската територия на тази държава; във втората част чрез въвеждане на изключение от този принцип се предвижда, че обстоятелствата, произтичащи от работа за друга държава или за международна организация, не се вземат предвид. Ето защо периодите, съответстващи на тази работа, се неутрализират.

23 Освен това надбавката за експатриране се отказва на длъжностното лице или съответно на служителя на основание член 4, параграф 1, буква а) от приложение VII към Правилника само ако то е пребивавало обичайно или е упражнявало основната си професионална дейност в страната по месторабoтата му през целия референтен период (вж. в този смисъл решение от 18 юни 2015 г., Pondichie/Комисия, F-50/14, EU:F:2015:62, т. 35). В разглеждания случай неутрализирането на изтеклия период от 22 септември 2010 г. до 16 юни 2013 г., през който жалбоподателката се намира в Белгия с дипломатически статут в качеството на съпруга на дипломатически агент, впрочем би довело до изтегляне на началото на референтния период до 6 юни 2009 г., а не до 1 май 2009 г., както твърди жалбоподателката, тоест до момент, когато тя пребивава и работи в Полша и няма никаква връзка с Белгия.

24 Трябва съответно да се даде отговор на въпроса дали понятието „обстоятелства, произтичащи от работа за друга държава“, употребено в член 4, параграф 1, буква а), второ тире от приложение VII към Правилника, трябва да се тълкува като обхващащо периода, през който жалбоподателката се ползва с дипломатически статут в качеството на съпруга на дипломатически агент.

25 Неутрализирането на периода, който съответства на обстоятелства, произтичащи от работа в държавата по месторабoта за друга държава или за международна организация, се обяснява с презумпцията, че извършването на такава работа води до запазване на специфична връзка на съответното лице с тази друга държава или с тази международна организация, като по този

начин се възпрепятства създаването на трайна връзка с държавата по месторабота и следователно достатъчното интегриране на това лице в нейното общество (решение от 13 юли 2018 г., Quadri di Cardano/Комисия, T-273/17, EU:T:2018:480, т. 49).

26 Като се има предвид това уточнение, жалбоподателката твърди, че в качеството си на съпруга на дипломатически агент се ползва с различни привилегии и имунитети по силата на Виенската конвенция за дипломатическите отношения от 18 април 1961 г. (наричана по-нататък „Виенската конвенция“). Според жалбоподателката този дипломатически статут сам по себе си възпрепятства създаването на трайни връзки със страната по месторабота. Той съответно трябвало да се квалифицира като „обстоятелство, произтичащо от работа за друга държава“ по смисъла на член 4, параграф 1, буква а), второ тире, второ изречение от приложение VII към Правилника.

27 В точка 14 от своето решение от 2 май 1985 г., De Angelis/Комисия (246/83, EU:C:1985:165) Съдът впрочем приема, че тази разпоредба се отнася само за обстоятелствата, произтичащи от работа, извършена от самото постъпващо на служба длъжностно лице, и че не може да обхване друго лице.

28 Жалбоподателката обаче твърди, че тази съдебна практика не е приложима към нея, тъй като по делото, по което е постановено решение от 2 май 1985 г., De Angelis/Комисия (246/83, EU:C:1985:165), съответното лице, придружило в Белгия съпруга си, който е длъжностно лице в Европейската общност, в това си качество не се е ползвало с никакъв дипломатически статут.

29 Трябва обаче да се констатира, че в решение от 2 май 1985 г., De Angelis/Комисия (246/83, EU:C:1985:165) Съдът изобщо не се позовава на тази липса на дипломатически статут, за да откаже на съответното лице правото на надбавката за експатриране.

30 В своето решение от 21 юни 2007 г., Комисия/Hosman-Chevalier (C-424/05 P, EU:C:2007:367, т. 42 и 43), цитирано от жалбоподателката, Съдът действително се позовава на привилегиите, имунитетите и особения статут, с които се ползва съответното лице, за да приеме, че то е имало специфична връзка с друга държава, която връзка е възпрепятствала интегрирането му в страната по месторабота. Разрешаваният по това дело въпрос обаче е бил дали жалбоподателката, която е работела в Бюрото за връзка на Länder на Република Австрия, е работела за тази държава и съответно е била свързана с нея. В това решение Съдът извежда тази връзка въз основа на поредица елементи. Първият от тези елементи е обстоятелството, че персоналът на постоянно представителство трябва да се счита на служба за съответната държава членка и съответно в положение на експатриране поради принадлежността му към структурите на това представителство. Вторият елемент се заключава във факта, че макар да е било назначено в Бюрото за връзка на Länder, съответното лице е било член на персонала на Постоянното представителство на Република Австрия и в йерархично отношение е било подчинено на австрийския посланик, поради което е трябвало да се счита за работещо за австрийската държава. На последно място, третият елемент произтича от обстоятелството, че статутът на това лице е бил същият като този на другите длъжностни лица, назначени в посоченото представителство (решение от 21 юни 2007 г., Комисия/Hosman-Chevalier, C-424/05 P, EU:C:2007:367, т. 41 и 42). Ето защо особеният статут, посочен от Съда в точка 43 от това решение, не може да се счита за произтичащ единствено от привилегиите и имунитетите, с които се е ползвало съответното лице. Напротив, Съдът допълнително акцентира върху факта, че лицето е работело за Република Австрия в постоянното ѝ представителство.

31 В следващото си решение от 29 ноември 2007 г., Salvador García/Комисия (C-7/06 P, EU:C:2007:724, т. 51), също цитирано от жалбоподателката, Съдът се позовава на своето решение от 21 юни 2007 г., Комисия/Hosman-Chevalier (C-424/05 P, EU:C:2007:367), за да приеме, че особеният статут на съответното лице, в качеството му на член на персонала на постоянно представителство, стои в основата на специфичната му връзка със съответната

държава членка, и за да приеме също така, че този привилегирован статут, който му е позволил да се ползва с различни привилегии и имунитети, сам по себе си създава преграда, възпрепятстваща възможността съответното лице да създаде трайна връзка с държавата по месторабота и следователно да се интегрира достатъчно в обществото на тази държава. В точка 50 от решение от 29 ноември 2007 г., Salvador García/Комисия (C-7/06 P, EU:C:2007:724) Съдът обаче уточнява — отново предвид решение от 21 юни 2007 г., Комисия/Hosman-Chevalier (C-424/05 P, EU:C:2007:367) — че функционалното включване в постоянното представителство е определящ елемент, за да се приеме, че новоназначено лице е работело за друга държава (вж. също в този смисъл решение от 24 януари 2008 г., Adam/Комисия, C-211/06 P, EU:C:2008:34, т. 45).

32 Накрая, в продължение на решение от 29 ноември 2007 г., Salvador García/Комисия (C-7/06 P, EU:C:2007:724), в своето решение от 24 януари 2008 г., Adam/Комисия (C-211/06 P, EU:C:2008:34, т. 49) Съдът приема, че за целите на тълкуването на израза „работа за друга държава“, съдържащ се в член 4, параграф 1, буква а), второ тире от приложение VII към Правилника, за релевантен трябва да се счита единствено фактът, че работата е извършена в постоянно представителство на държава, различна от държавата по месторабота.

33 От това следва, че дори в цитираната от жалбоподателката съдебна практика единственият елемент, възпрепятстващ създаването на връзка със страната по месторабота, е полагането на работа при функционално включване в дипломатическо представителство на друга държава или в международна организация.

34 Жалбоподателката обаче твърди, че изразът „обстоятелства, произтичащи от работа за друга държава или за международна организация“, употребен в член 4, параграф 1, буква а), второ тире, второ изречение от приложение VII към Правилника, обхваща други хипотези, различни от произтичащите само от изпълнението на функции за такава държава или за такава организация.

35 Действително съществува установена съдебна практика в смисъл, че тази разпоредба не може се ограничава само до лицата, които са били част от персонала на друга държава, различна от държавата по месторабота, или на международна организация, тъй като се отнася за всички „обстоятелства, произтичащи от работа“ за такава държава или такава организация (решения от 25 октомври 2005 г., Salazar Brier/Комисия, T-83/03, EU:T:2005:371, т. 45 и от 25 октомври 2005 г., De Bustamante Tello/Съвет, T-368/03, EU:T:2005:372, т. 42). Както посочва жалбоподателката, тази съдебна практика се обяснява с по-широкия обхват на този израз спрямо израза „изпълнение на задължения“, употребен в член 4, параграф 1, буква б) от приложение VII към Правилника (решение от 30 март 1993 г., Vardakas/Комисия, T-4/92, EU:T:1993:29, т. 36).

36 Следователно член 4, параграф 1, буква а), второ тире, последно изречение от приложение VII към Правилника не обхваща само хипотезите, при които съответното лице се е намирало в трудово правоотношение в тесен смисъл (вж. в този смисъл решение от 3 май 2001 г., Liaskou/Съвет, T-60/00, EU:T:2001:129, т. 50). Това обаче не променя факта, че съгласно същата съдебна практика понятието „обстоятелства, произтичащи от работа за друга държава или за международна организация“ съответства само на хипотезите, при които работата произтича от пряка правна връзка между съответното лице и съответната държава или международна организация, например в рамките на стаж или експертен договор (вж. в този смисъл решение от 25 октомври 2005 г., Salazar Brier/Комисия, T-83/03, EU:T:2005:371, т. 45 и от 25 октомври 2005 г., De Bustamante Tello/Съвет, T-368/03, EU:T:2005:372, т. 42).

37 Следователно член 4, параграф 1, буква а), второ тире, последно изречение от приложение VII към Правилника не може да обхване съпругата на дипломатически агент, която се е ползвала в това си качество с определени привилегии и имунитети по силата на Виенската конвенция, но

не може да се позове на такава пряка правна връзка. В това отношение Комисията правилно подчертава, че правото на жалбоподателката на дипломатически статут не е лично, а производно право, предназначено да улесни семейния живот на дипломатическите агенти, което ѝ се следва поради функциите на нейния съпруг.

38 При анализа на степента си на интегриране в Белгия, която в крайна сметка предопределя отпускането на надбавката за експатриране, жалбоподателката освен това твърди, че не може да се пренебрегва обстоятелството, че съгласно Виенската конвенция и Циркулярно писмо на белгийската държава от 15 май 2014 г. относно упражняването на професионална или търговска дейност срещу заплащане от членовете на дипломатически мисии или щатни консулства или от членовете на тяхното семейство (наричано по-нататък „циркулярното писмо на белгийската държава“) тя не е можела да упражнява никаква професионална дейност в Белгия, освен ако върне дипломатическия си паспорт и съответно се откаже от дипломатическия статут, представен на членовете на семейството на дипломатическия агент.

39 В това отношение трябва да се припомни, че понятието за експатриране зависи по-специално от личното положение на длъжностното лице, а именно от степента му на интегриране в държавата по месторабота в резултат например от предходното упражняване на професионална дейност в нея (вж. в този смисъл решение от 24 януари 2008 г., Adam/Комисия, C-211/06 P, EU:C:2008:34, т. 38 и от 13 юли 2018 г., Quadri di Cardano/Комисия, T-273/17, EU:T:2018:480, т. 44). Ето защо, ако е доказана, невъзможността да се упражнява такава професионална дейност, може да бъде елемент, с който наличието на това интегриране да се оспори и a contrario да се докаже наличието на експатриране.

40 Трябва обаче да се отбележи, че съгласно член 42 от Виенската конвенция „[д]ипломатическият агент не трябва да се занимава в приемащата държава с професионална или търговска дейност за лична изгода“ и че никоя разпоредба не включва в приложното поле на тази забрана членовете на семейството на този агент. Поради това, за разлика от дипломатическите агенти, членовете на семейството могат да упражняват професионална или търговска дейност в приемащата държава при съблюдаване на законовите и подзаконови разпоредби в нея и съответно чрез получаване при необходимост на разрешенията, изисквани за всеки чужденец със същото гражданство, като например разрешение за работа. Същевременно, в качеството си на гражданка на държава — членка на Съюза, жалбоподателката дори е била освободена от това задължение. В допълнение, макар да упражняват професионална или търговска дейност, членовете на семейството на дипломатически агент по принцип запазват своите привилегии и имунитети, така както са предвидени и описани в членове 29—36 от посочената конвенция, които се прилагат за тях по силата на член 37, параграф 1 от нея. Всъщност съгласно член 31, параграф 1, буква c) от Виенската конвенция единствено имунитетите по отношение на гражданската и административната юрисдикция отпадат за всякакви искове, отнасящи се до професионална или търговска дейност. Що се отнася до наказателния имунитет, той не отпада предварително.

41 Макар да е последващо спрямо периода, който според жалбоподателката трябва да бъде неутрализиран, циркулярното писмо на белгийската държава потвърждава гореизложеното.

42 С оглед на гореизложеното също така са налага констатацията, че за разлика от жалбоподателката, нейният съпруг изобщо не е можел да упражнява професионална или търговска дейност в Белгия. Следователно жалбоподателката и нейният съпруг не са се намирали в едно и също правно положение.

43 Жалбоподателката се позовава и на член 57 от Виенската конвенция за консулските отношения от 24 април 1963 г. Тя обаче описва функциите на своя съпруг като такива на дипломатически агент, и по-специално като функции на „съветник към Постоянната делегация на Република Полша към НАТО“. Паради това, и при липса на обосновка защо за тези функции да се прилага посочената конвенция, тя следва да се счита за ирелевантна в разглеждания случай.

44 Жалбоподателката твърди също, че липсва обяснение на факта, че служител, изпълняващ в страната по месторабота функции за държава или международна организация, се оказва по-експатриран от неговия съпруг, който също е живял в нея, без да упражнява такива функции, но се е ползвал в същата степен с дипломатически статут.

45 Както вече бе посочено (т. 39 по-горе), понятието за експатриране зависи по-специално от степента на интегриране на съответното лице в страната по месторабота. Впрочем, макар да е възможно да се презюмира, че лице запазва специфична връзка с държавата си по произход, когато работи за нея в нейна делегация или нейно посолство, и че това положение възпрепятства създаването на трайна връзка със страната по месторабота (вж. в този смисъл решение от 21 юни 2007 г., Комисия/Hosman-Chevalier, C-424/05 P, EU:C:2007:367, т. 38 и от 13 юли 2018 г., Quadri di Cardano/Комисия, T-273/17, EU:T:2018:480, т. 49), това не се отнася непременно за неговия съпруг, който не е част от същата професионална среда, предназначена да служи на въпросната държава, и който поради това разполага с по-широк избор от възможности, за да се интегрира в обществото на приемащата страна.

46 На последно място, не може да се приеме твърдението на жалбоподателката, че ако съпругът ѝ бе нает от институциите на Съюза на същата дата като нея, периодът, през който се е ползвал с дипломатически статут, щеше да бъде неутрализиран. Всъщност, противно на твърденията на жалбоподателката, видно от точки 27—37, 40 и 45 по-горе, тя и нейният съпруг не са се намирали в едно и също правно и фактическо положение.

47 В заключение експатрирането на лице, пораждащо правото на надбавка за експатриране, не зависи от дипломатическия статут, с който се ползва това лице по силата на международното право (вж. в този смисъл решение от 30 март 1993 г., Vardakas/Комисия, T-4/92, EU:T:1993:29, т. 40). Това a fortiori е така, ако — както жалбоподателката в разглеждания случай — същото лице се ползва с този статут, без да е член на персонала на международна организация или на представителството на държава, различна от държавата по месторабота.

48 Следователно ООСД не е нарушил член 4, параграф 1, буква а), второ тире, последно изречение от приложение VII към Правилника, като приема, че референтният период е от 1 март 2012 г. до 28 февруари 2017 г., и не изтегля началото му до 6 юни 2009 г.

49 От гореизложеното съответно следва, че първата част от основанието на жалбоподателката трябва да бъде отхвърлена.

По втората част: грешка при прилагането на понятието за обичайно местопребиваване

50 При условията на евентуалност жалбоподателката твърди, че дори периодът, по време на който се е ползвала с особен дипломатически статут, да не може да бъде неутрализиран, през този период тя не е имала желание да придаде на присъствието си в Белгия устойчивостта, която е необходима, за да попадне в приложното поле на член 4, параграф 1, буква а), второ тире, първо изречение от приложение VII към Правилника. В това отношение те изброява фактически обстоятелства, които били също признаци за нейното експатриране.

51 На първо място, жалбоподателката твърди, че пребиваването ѝ в Белгия е неотделимо свързано с дипломатическата мисия на нейния съпруг и че поради това присъствието ѝ на белгийска територия е било нестабилно и временно. Тази нестабилност и временност обезсмислили всякакъв опит за създаване на стабилни връзки с Белгия.

52 Същевременно, тъй като прилагането на член 4, параграф 1, буква а), второ тире от приложение VII към Правилника зависи от степента на интегриране на съответното лице в страната по месторабота преди постъпването му на служба (т. 39 по-горе) и тъй като степента на интегриране не зависи от дипломатическия статут, с който то се ползва по силата на международното право (т. 47 по-горе), обстоятелството, че пребиваването на жалбоподателката в Белгия се дължи на дипломатическата мисия на съпруга ѝ, само по себе си е ирелевантно.

53 Що се отнася до твърдяната нестабилност и временност на въпросното пребиваване, трябва да се припомни, че жалбоподателката следва да докаже изпълнението на условията по член 4, параграф 1, буква а) от приложение VII към Правилника (вж. решение от 13 юли 2018 г., Quadri di Cardano/Комисия, T-273/17, EU:T:2018:480, т. 51 и цитираната съдебна практика). Необходимостта дипломатическият персонал периодично да сменя месторабoтата си, впрочем не може да създаде презумпция за липса на интегриране. Освен при изключителни обстоятелства, дипломатическите агенти остават на длъжност в определена страна няколко години. В разглеждания случай съпругът на жалбоподателката впрочем остава на работа в Брюксел в продължение на шест години.

54 На второ място, жалбоподателката се позовава на особеното естество на пребиваването си в Белгия, тъй като била настанена със своето семейство в апартамент, предоставен от Постоянната делегация на Република Полша към НАТО, която заплащала наема и фактурите за потребление на енергия.

55 В това отношение трябва да се припомни, че понятието за обичайно местопребиваване постоянно се тълкува в съдебната практика като мястото, на което съответното лице е установило постоянния или обичайния център на своите интереси с желание да му придаде устойчивост. Освен това понятието за местопребиваване, независимо от чисто количествените данни за времето, прекарано от лицето на територията на едната или другата страна, включва не само физическия престой на определено място, но и намерението този престой да бъде продължителен вследствие на житейски навици и развиването на нормални социални контакти (решение от 13 юли 2018 г., Quadri di Cardano/Комисия, T-273/17, EU:T:2018:480, т. 48).

56 В разглеждания случай трябва да се констатира, че жалбоподателката пребивава в Белгия от 22 септември 2010 г. С ползването от нея на материални преимущества — а именно служебно жилище, наемът и потреблението на енергия за което са заплащани от Постоянната делегация на Република Полша към НАТО — не може да се докаже запазването на такава връзка със страната ѝ по произход, която да изключва всякакво интегриране в Белгия. С други думи, поемането на тези разходи от Република Полша не означава, че това жилище не е можело устойчиво да бъде постоянният или обичайният център на интересите на жалбоподателката в Белгия.

57 Въпросното поемане на разходи също така не е възпрепятствало жалбоподателката да установи социални контакти с Белгия. Фактът, че след завръщането на съпруга ѝ в Полша жалбоподателката остава в Белгия с техния син с цел последният да продължи там образованието си, съответно е признак, потвърждаващ наличие на интегриране. Признак за това интегриране е и фактът, че макар все още да е имала дипломатически статут, жалбоподателката временно сътрудничи на брюкселско сдружение, извършващо обучителна дейност, и съответно участва в мрежата от сдружения в бъдещата си страна по месторабота.

58 В това отношение, на трето място, жалбоподателката изрично твърди, че воденето на дискусионни групи не представлява професионална дейност по смисъла на член 4, параграф 1, буква а) от приложение VII към Правилника и не позволява да се презюмира, че желанието ѝ е било да премести в Белгия постоянния център на своите интереси. Тази дейност била твърде ограничена и за нея само били възстановени разходи. Комисията от своя страна счита, че става въпрос за дейност срещу заплащане.

59 Не трябва обаче да се забравя, че професионалната дейност е критерий, който действително е обективен и е посочен в член 4, параграф 1, буква а) от приложение VII към Правилника, за да се прецени положението на новоназначените длъжностни лица и служители (вж. в този смисъл решение от 28 февруари 2019 г., Pozza/Парламент, T-216/18, непубликувано, EU:T:2019:118, т. 25), но той служи само за пример (решение от 21 юни 2007 г., Комисия/Hosman-Chevalier, C-424/05 P, EU:C:2007:367, т. 35 и от 13 юли 2018 г., Quadri di Cardano/Комисия, T-273/17, EU:T:2018:480, т. 44). Ето защо приносът на длъжностно лице или служител към дейността на участник в живота на сдруженията в страната по бъдещата му месторабота при определени обстоятелства може да бъде един от признаците за интегриране на съответното лице.

60 На четвърто място, жалбоподателката отбелязва, че се е регистрирала в белгийските регистри на населението едва след като е върнала дипломатическия си паспорт на 16 юни 2013 г.

61 Същевременно, макар вписването като лице, пребиваващо в определена община, да разкрива желанието и намерението на съответното лице да установи на това място устойчивия и постоянен център на своето пребиваване и на интересите си (определение от 26 септември 2007 г., Salvador Roldán/Комисия, F-129/06, EU:F:2007:166, т. 60), това вписване си остава формален елемент, от който в случая не може да се заключи, че жалбоподателката преди това не е пребивавала ефективно в Белгия, особено при обстоятелствата в разглеждания случай, в който наличието на това пребиваване впрочем не се оспорва.

62 На пето място, жалбоподателката твърди, че през периода, в който нейният съпруг е изпълнявал в Белгия функцията на служител в посолство, тя е запазила трайни връзки с Полша.

63 Жалбоподателката съответно твърди, че е продължила да бъде собственик на имот в Полша и е запазила полски телефонен номер. Тя дори продължила извършването на професионална дейност в Полша като преподавател по език и заклет преводач до 2013 г. и продължила да плаща данъци там.

64 Обстоятелството, че мястото на данъчно облагане на дадено лице е в страната по произход, и обстоятелството, че в нея то има интереси и имущество, не позволяват обаче да се докаже, че обичайното местопребиваване на жалбоподателката се намира в тази страна (вж. в този смисъл определение от 26 септември 2007 г., Salvador Roldán/Комисия, F-129/06, EU:F:2007:166, т. 59). Това в още по-голяма степен важи, когато доходите, декларирани пред данъчните органи в страната по произход, произтичат от професионална дейност, упражнявана в чужбина. По време на съдебното заседание жалбоподателката изрично посочва, че е упражнявала независимата професия на заклет преводач за полските съдилища от Белгия и че именно в това качество е декларирала за 2012 г. доход от професионална дейност в размер на 2664,64 полски злоти (PLN) (около 650 EUR). По време на съдебното заседание жалбоподателката също така посочва, че е поискала заличаването си от полския търговски регистър през 2014 г. и че сумата от 54 289,16 PLN (около 12 700 EUR), декларирана за тази година, представлява заплата, получена от нея в Белгия поради работата ѝ през същата година в белгийско дружество, доставчик на услуги за Комисията.

65 Запазването на полски телефонен номер също не позволява да се докаже, че жалбоподателката е запазила центъра на своите интереси в Полша, a fortiori, тъй като, както жалбоподателката посочва по време на съдебното заседание, това е номер на мобилен телефон, който съответно може да се използва от територията на Белгия.

66 На шесто място, жалбоподателката посочва, че винаги е работила в публична международна среда, най-напред в Постоянното представителство на Република Полша към Съюза, от 7 януари до 31 декември 2011 г., впоследствие към Комисията, от 16 юни 2014 г. до 31 август 2017 г. Тя твърди, че работата ѝ по този начин в международна среда и неизвършването на каквато и да било дейност в частния сектор отслабват всякаква презумпция за интегриране в белгийското общество.

67 Същевременно, както и самата жалбоподателка признава, тя е упражнявала професионална дейност в Комисията само посредством два последователни договора с две белгийски дружества, действащи за тази институция във връзка с доставки на услуги. В съдебната практика от приложното поле на член 4, параграф 1, буква а), второ тире, последно изречение от приложение VII към Правилника впрочем се изключват тристранните хипотези, при които новото длъжностно лице — или новият служител — преди това действително е работило в институции на Съюза, но от името на частни дружества, в които е било нает лице (решение от 28 февруари 2019 г., Pozza/Парламент, T-216/18, непубликувано, EU:T:2019:118, т. 51). Ето защо упражняването на професионална дейност към Комисията при тези условия не може да се разглежда като признак за липса на интегриране на жалбоподателката в Белгия през референтния период.

68 Що се отнася до работата на жалбоподателката в Постоянното представителство на Република Полша към Съюза, тя предхожда референтния период. Тази работа съответно не може да има определящо значение за извършената от ООСД преценка на въпроса дали жалбоподателката се е интегрирала в Белгия през посочения период.

69 С оглед на гореизложеното втората част от основанието трябва да се отхвърли по същество и последното следва да се отхвърли изяло.

70 Следователно жалбата трябва да бъде отхвърлена.

По съдебните разноски

71 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателката е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (пети състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда г-жа Katarzyna Wywiał-Prząda да заплати съдебните разноски.

Gratsias Marcoulli Frendo

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 28 ноември 2019 година.

Подписи